

X

Đào Hồng

Lối xử dụng dây thông lọng của thằng bé 6, 7 tuổi này hơn hẳn nghệ thuật truyền thống của dân cao bồi viễn tây một bậc. Ở Mỹ, sau khi trông dây qua đầu xuống cổ con vật, người ta phải khuất phục nó bằng sức lực. Bị mắc bẫy, con vật lồng lộn mạnh mẽ hoặc phóng chạy trên một quãng đường dài, kị mã kém bản lãnh có thể bị thương hoặc phải thả buông cho con thú thoát thân. Bởi vậy, dân cao bồi thường cột một đầu dây vào gốc cây kiên cố, con vật vùng vẫy một hồi thì mệt lử và trở thành ngoan ngoãn.

Đứa trẻ 6 tuổi đã biểu diễn một phương pháp khác hẳn, bắt nguồn từ một thể đánh roi mềm của Thanh bang, tục gọi là «viễn tiên thân pháp». Cao thủ Thanh bang chu du khắp lục địa Trung quốc, với sợi dây đay tết trong túi, đã quật ngã

nhiều võ sĩ vô địch. Thần pháp này gồm 64 thế, lâu ngày bị thất truyền, căn bản của nó dựa vào thế thăng bằng của đối phương, hễ đối phương mất thăng bằng là tung thông lọng giựt ngã. Phép quảng thông lọng viễn-tiên không cần lực, chỉ cần tinh mắt và lệ tay. Sở dĩ Văn Bình bỏ chững dễ dàng vì chàng không ngờ. Đến khi bị ngã chúi chàng vẫn còn thời giờ nắm sợi dây kéo ngược để đảo chuyển tình thế, song chàng đành ngưng tay vì nhận thấy kẻ địch chỉ là đứa trẻ mà tuổi đời còn thua Văn Hoàng, con trai duy nhất của chàng từng nổi danh về võ thuật...

Văn biết đứa trẻ 6 tuổi, em ruột thằng Sue, chưa đạt tới trình độ chững chạc, nhưng ít ra phép viễn-tiên của nó cũng đủ làm người lớn brou đầu sứt trán. Chàng lồm cồm đứng dậy.

Chung quanh nhà chàng đếm được 6 đứa trẻ. Đứa nào cũng thủ thế, chân hơi chùng, tay thủ lưỡi dao sáng loáng. Chúng chia làm 3 toán, mỗi toán gồm 2 đứa, vảy bọc lấy chàng.

Chàng phá lên cười. Trong cuộc đời ngang dọc, chàng chưa hề đối đầu với kẻ địch tí hon nên chàng không nín được cười. Dẫu là 6 gã đàn ông lực lưỡng, học hết cơm gạo về môn đấu dao cũng vì tất xâm phạm được da thịt chàng, huống hồ đây chỉ là 6

đứa trẻ, đứa nhỏ nhất lên 5, đứa lớn nhất chưa quá 10 tuổi.

Chờ chàng dứt tiếng cười, đứa lớn nhất — có lẽ kẻ thắng Sue — mới lia ngọn dao thành hình chữ nhật:

— Chúng cháu không có thù oán với ông. Hành động của chúng cháu chỉ để tự vệ. Yêu cầu ông ra khỏi nơi này. Ông đừng khinh chúng cháu con nít, tài nghệ non nớt. Nhiều người đã làm như ông và lãnh hậu quả thế thảm.

Lời nói sang sảng của đứa trẻ làm Văn Bình chột dạ. Chàng lại nhớ đến Văn Hoàng. Một số điệp viên GRU, và Quốc tế Tinh báo Sở cao trên 1th8, nặng xấp xỉ một tạ tây, đã mất mạng vì khinh thường tuổi nhỏ. Họ đã khinh thường thằng bé Văn Hoàng. Khi ấy Văn Hoàng chỉ mới 7,8 tuổi. Nghĩa là bằng tuổi anh em thằng Sue. Khi ấy Văn Hoàng đánh bằng hai tay không. Và nó chỉ có một mình. Giờ đây, bọn em thằng Sue lại chơi dao. Và chúng gồm đúng nửa tá... (1).

Cả 6 đứa đều phục sức gọn ghẽ giống nhau, sơ-mi ngắn rần rì và quần ống chạt. Cách ăn mặc đàng hoàng này chứng tỏ chúng không đến nỗi thiếu thốn. Chắc thằng Sue kiếm được nhiều tiền.

(1) xin đọc «Kẻ Cắp Bà Già» đã xuất bản để theo dõi hoạt động cụ khôi của bé Văn Hoàng.

Lưỡi dao của chúng nhỏ bản nhưng rất dài, mũi nhọn hơi cong lại xẻ rãnh. Chúng cầm dao có quy củ, thể chuẩn bị bay bướm của chúng cho thấy chúng được học phép «liên hoàn lục điệp đao», phép 6 người đánh dao vây hốt một đối phương võ thuật siêu đẳng.

Đĩ nhiên, 6 đứa em của thằng Sue mới am tường viển tiển thần pháp và liên hoàn lục điệp đao chứ nếu thông thạo thêm hàng chục bí kíp khác Văn Bình cũng không quan ngại. Tự dưng chàng có thiện cảm với chúng. Chàng nảy ra ý muốn chở chúng về Saigon để truyền dạy tài nghệ và nuôi nấng nên người. Chính Cheng-Ho cũng trở trăn với chàng như vậy.

Nhưng đứa lớn nhất đã tiến một bộ, vung dao khỏi đầu, giọng vẫn dõng dạc như giọng đàn Ông trung niên :

— Một lần nữa, cháu yêu cầu Ông. Ông đừng bắt chúng cháu phải có cử chỉ bất kính.

Văn Bình đáp :

— Cháu kêu anh Sue về đây.

Đứa trẻ lắc đầu, quyết liệt :

— Không được.

Vừa nói, nó vừa bước tới. Nghĩa là nó không đùa lý nữa. Anh em nó sửa soạn đấu võ với chàng.

Chàng không thể nào so tài với chúng. Dân trong nghề sẽ cười mũi chàng khi nghe tin chàng quần thảo với lũ con nít chưa sạch máu đầu. Họ không biết lũ con nít này lợi hại không kém người lớn. Nếu án binh bất động, chàng sẽ ăn thọ. Chàng đành phải kháng cự...

Tiến thoái lưỡng nan Văn Bình chỉ còn phương sách kéo dài thời giờ. Thằng bé đến gần thì chàng bước lùi. Trong chớp mắt, lưng chàng đã đụng vách phòng. Thằng bé chỉ sang bên phải :

— Đây là cửa ra sân. Mời Ông.

Văn Bình nhún vai, nhìn quanh một lượt trước khi cúi xuống chui qua ô vuông ra sân đầy rêu xanh và nước bẩn đen ngòm. Chàng tạm chịu thua, ra đường, chờ thằng Sue về.

Chàng suýt trượt té. Chàng phải vận công để lấy lại quán binh. Mấy đứa nhỏ nhất cười ré. Đứa lớn phải quát :

— Tụi bay không được hỗn.

Bọn nhỏ im thin thít. Vừa khi ấy, giọng nói Quảng Đông quen thuộc của thằng Sue nổi lên :

— Ông kla Ông. Chúng mày làm trò gì thế ?

Thằng Sue gầy như ống sậy. Nó gầy đến nỗi thân thể nó như chỉ gồm xương bọc da, chứ không có thịt. Mặt nó vẫn sáng rực như hồi đêm chàng

gặp nó trên đường Nam Kiều. Nó chỉ liếc qua là nắm vững được tình thế. Nó gât ngạo sị thằng em lớn :

— Ông này là bạn của ông Cheng. Tụi bay định chơi dao hã. Có cút đi không.

Thằng em lớn lấp bắp :

— Tại anh dặn..

Sue là anh cả làm việc nuôi đàn em có khác, nó không lớn tiếng mà vẫn có oai, bọn nhóc giấu biển dao nhọn trong áo rồi lần lượt lính ra ngoài. Văn Bình xoa đầu đứa bé 5 tuổi đứng gần, khen ngợi :

— Cám ơn Sue. May cháu về kịp. Các em của cháu giỏi ghê.. Chúng nó biết đánh viên-tiền thần pháp như người lớn.. Nếu cháu chậm trễ vài ba phút nữa, chúng nó đã cho bác ăn món dao liên hoàn.

Thằng Sue nhanh nhẩu buột miệng:

— Bà Văn Kiều dạy anh em cháu đấy.

Hai tiếng «Văn Kiều» làm Văn Bình choáng váng. Sợ nghe lầm, chàng hỏi lại :

— Bà Văn Kiều là vợ ông Cheng Ho ?

— Thừa phải. Cháu cứ tưởng ông biết bà Văn Kiều giỏi võ.

Văn Bình giả vờ tết vào móng đứa bé 6 tuổi

đề đánh lạc hướng nhận xét của thằng Sue. Chàng không muốn thằng Sue khám phá ra sự thay đổi trong nét mặt của chàng. Chàng bỗng nhớ đến người đàn bà nhỏ nhắn mà căng tròn ngời vẻ trong cảnh hoàng hôn trên đảo Johore Bahru. Nàng là Văn Anh, vợ của Agong, đồng thời là em của Văn Kiều. Văn Anh đã đẹp, Văn Kiều còn đẹp hơn nhiều. Nhưng Văn Kiều mắc bệnh thần kinh, bỏ nhà sống cô độc ở một nơi nào đó ngoài khơi Tân gia Ba... Mọi người liên quan đến nội vụ đều đã chết. Cheng Ho chết, Agong chết. Chỉ còn lại hai chị em...

Văn Bình có linh tinh thằng Sue đang nắm giữ phần nào bí mật. Cũng như hai chị em Kiều Anh... Song chàng chưa dám hỏi thằng Sue.

Thằng Sue kéo ghế mời chàng ngồi rồi nói :

— Ông uống nước sâm, đề cháu đi lấy.

Chàng xua tay :

— Cám ơn cháu, Tôi bất thần đến tìm cháu vì có công việc quan trọng, ông Cheng đã chết.

Thằng Sue thở dài :

— Vâng, ông Cheng thân yêu của cháu đã chết.

— Ai báo tin cho cháu ?

— Nhân viên an ninh. Thường lệ, cháu chỉ huy bọn trẻ giữ xe trên đường Nam Kiều. Đó là nghề công khai của cháu để che mắt công an, vì như

Ông biết, cháu còn thêm nghề khác. Tuy vậy, nếu ông Cheng không cưu mang quá rộng rãi, cháu vẫn thiếu tiền nuôi lũ em. Cháu làm nhiều nghề không chính thức nên luôn luôn dè chừng công an. Họ ập tới, đòi dẫn cháu về bót để khai về vụ ông Cheng chết, cháu nhanh chân lủi vào hẻm trốn thoát. Công an không biết nhà cháu ở đây. Sở dĩ bọn em cháu làm dữ với ông vì chúng tưởng ông là cơm đến bắt cháu. Tại sao ông Cheng bị thiệt mạng hả ông?

— Bị nhiễm độc. Sau khi đi đảo HỒNG về với cháu.

— Là thật. Trên đường về, cháu không thấy ông Cheng có triệu chứng bệnh hoạn gì cả. À, cháu nhớ rồi, ông Cheng rót rượu tapai, và đưa hai viên thuốc dẫn cháu chiêu với rượu, cháu hỏi thuốc gì thì ông Cheng nói là thuốc trừ độc, cháu phải uống để khỏi lây. Cháu định hỏi thêm thì thấy mặt ông Cheng sa sầm nên không dám. Ông Cheng thường có thái độ vui buồn thất thường. Khi vui, ông Cheng trò truyện như bập rang, khi buồn cậm rặng ông cũng không thốt nửa lời. Khi vui, ông hiền như bột, khi buồn ông trở nên dữ tợn kinh khủng, ông sợ chỉ tát nhẹ là cháu húp cháo cả tháng, cháu từng húp cháo như vậy nên thấy ông đôi nét mặt cháu cũng ngấm thính luôn...

— Trước khi chết, ông Cheng dặn tôi tìm cháu để đi đảo HỒNG. Cháu dẫn tôi đi ngay được không?

— Cháu cũng đi nhiều lần với ông Cheng nên thuộc đường. Phiên ông chờ một lát, cháu kêu thẳng em,

— Nhiều lần nghĩa là bao nhiêu lần?

— Thừa ông, nhiều lắm, cháu nhớ không xuê.

— 5 lần, 10 lần, 20 lần?

— Có lẽ nhiều hơn thế.

— Ba, bốn chục lần?

— Thừa ông, vâng.

— Từ hồi nào?

— Khoảng nửa năm nay. Ông Cheng thương cháu, muốn giúp cháu tiền, nên mang cháu đi theo coi ca-nô. Vì ở đây có cái nạn ăn cắp thuyền máy. Ngoài khơi có nhiều đảo nhỏ, thuyền máy là phương tiện lưu thông tiện lợi nhưng lại đắt tiền, do đó kẻ xấu ra là thuyền máy bị ăn cắp. Đến nơi, ông Cheng đậu ca-nô dưới một phiến đá lớn nhỏ ra như mái hiên rồi trèo lên đảo một mình, cháu đợi trong ca-bin.

— Chưa lần nào cháu cùng lên bộ với ông Cheng?

— Chưa. Vì lên bộ thì mất ca-nô.

— Ông Cheng lên bộ làm gì?

— Cháu không biết. Ông Cheng không hề nói.

cháu cũng không hề hỏi. Cháu không thích tò mò xia vào chuyện của người khác, dẫu ông Cheng coi cháu như con.

— Mỗi lần đi đảo Hồng, ông Cheng chở gì theo không ?

— Có. Lúc nhiều, lúc ít, thường thường là hai giỏ cần xé, thứ lớn.

— Nặng ?

— Cháu chưa có dịp xách nó nên không biết. Khi cháu xuống ca-nô thì các giỏ này được đề sẵn.

— Đựng những gì ?

— Cháu đoán là thức ăn. Giỏ cần xé được kết bằng mây, và được che kín bằng giấy, không thể nhìn thấy bên trong. Các chuyến đi đều diễn ra ban đêm không trăng nên dẫu giỏ cần xé mở rộng cháu cũng không nhìn thấy. Ông thắc mắc về những chi tiết nhỏ nhất ấy làm gì, hả ông ?

— Không phải là chi tiết nhỏ nhất, vô nghĩa như cháu tưởng đâu. Tôi muốn biết vì lý do nào cháu đoán những giỏ cần xé này đựng thức ăn.

— Vì có lần ông Cheng nói ra. Cháu toan ngồi lên nắp giỏ thì ông Cheng hốt hoảng kéo cháu sang bên, miệng la «cẩn thận kéo võ bết trứng»...

— Đùng rồi, đó là giỏ đựng thức ăn. Ông

Cheng mang thức ăn ra đảo Hồng cho ai ?

— Cháu không biết.

— Mang cho ba Vân Kiều ?

— Thưa ông, cháu không biết. Hồi còn ở nhà bà thường dạy võ cho cả mấy anh em cháu. Ông Cheng rất giỏi võ, nhưng so sánh với bà thì còn thua, bà am tường cả những môn bí truyền... Đột nhiên bà thọ bệnh...

— Bệnh thần kinh.

— Vâng, ông Cheng nói là bà mắc bệnh thần kinh, phải sống ở nơi yên lặng, không khí tinh khiết.

— Ông Cheng đưa bà Vân Kiều ra đảo Hồng ?

— Cháu không biết. Chỉ biết là sau đó bà Vân Kiều vắng mặt. Và cũng từ đó trở đi ông Cheng lái thuyền máy ra đảo Hồng, chở theo các giỏ cần xé đựng thức ăn.

— Hiểu rồi. Đảo Hồng cách bờ biển bao xa ?

— Cũng không xa lắm. Phải đi ra phía đông, qua khám đường đến gần bãi biển Changi, ca-nô của ông Cheng đậu gần đó. Từ bãi Changi đến đảo Hồng đem thủy triều lên cao thì chạy mất nửa giờ. Đảo Hồng nhỏ xíu, nằm lẩn lộn giữa hàng chục hòn đảo khác, tuy nhiên nó rất tĩnh mịch, không có dân chài sinh sống, cũng không có thuyền bé

neo ghé. Vì nó là hòn đảo riêng.

— Do tư nhân làm chủ ?

— Vâng. Theo lời ông Cheng thì chủ nhân đảo Hồng là người giàu sụ, giàu hơn cả ông Aw boon Haw. Ông biết tiếng ông Aw chứ ? Hăng dầu thoa bóp con Hồ ấy mà...

— Biết. Thôi, chúng mình đi.

— Có lẽ ông nên chờ cháu ở đây. Cháu phải tìm cách lên vào nhà ông Cheng lấy chìa khóa.

— Chùm chìa khóa này phải không ?

Văn Bình chia chùm chìa khóa chàng lượm trên bàn giấy trong phòng Cheng Ho cho thằng Sue quan sát. Nó mừng rơn :

— Phải rồi. May mà có chìa khóa. Nếu không, cháu cũng đành chịu. Ông Cheng gắn hệ thống báo động trong ca-nô, người lạ xớ rớ đến là kèn cừu hóa réo liên hồi. Nào, mời ông ra bằng lối này...

Một đứa trẻ hấp tấp chạy vào, suýt chạm vai Văn Bình. Nó là em kế thằng Sue, hồi nãy nó chỉ huy bọn lính từ dùng dây thông lọng viễn-tiên và dao pháp liên hoàn áp đảo chàng. Nó báo cáo :

— Anh ơi, có lính. Đông lắm.

Thằng Sue chỉ hơi biến sắc trong khoảnh khắc rồi lấy lại sự điềm tĩnh :

— Máy tàu tán những hộp thuốc đi chưa ?

Đưa em đáp :

— Rồi.

Sue hỏi :

— Họ đang ở đâu ?

Đưa em nhìn ra cửa :

— Đầu hẻm. Họ đang hỏi đường vào nhà mình.

Thằng Sue quay về phía Văn Bình :

— Trong nhà cháu luôn luôn có cần sa và thuốc phiện trắng. Cháu làm nghề bỏ mối ăn huê hồng. Chắc lính đến bắt về chuyện hit choac. Nhưng cũng có thể về vụ khác. Ông hãy đi theo cháu kẻo...

Thằng Sue không có thời giờ nói hết. Vì hai gã đàn ông vạm vỡ mặc thường phục đã đâm sầm vào phòng. Họ phục sức giản dị, quần tây ống rộng, áo màu bỏ thùng thình ngoài quần, chân dận giày ban mỏng, kiểu phục sức này ở đâu cũng thấy, tuy vậy Văn Bình đã biết họ là người Tàu. Có điều lạ là người Tàu phục sức bất cứ cách nào cũng không che giấu được gốc gác của họ. Hơn thế Văn Bình còn biết họ là cớm. Họ là nhân viên chìm của trùm Phản gián Lim Koon.

5 nhân viên của Lim-Koon đã bỏ mạng. Chàng không dính dấp đến những vụ hạ sát tàn

họ này nhưng chàng không có cách nào giải tỏa nỗi oan...thị Kính. Giờ này, chân dung tướng mạo chàng đã được gửi đến các trạm kiểm soát nhập cảnh, các đội truy lùng đặc biệt được lệnh bắt giữ chàng với bất cứ giá nào. Họ sẽ không ngần ngại nổ súng trong trường hợp chàng kháng cự.

Hai mật vụ viên đã thủ sẵn súng lục trên tay. Họ không ngạc nhiên khi nhìn thấy Văn Bình. Điều này chứng tỏ họ đến đây không phải để tìm bắt ma túy như thằng Sue tiên đoán. Mà là đến để làm thịt chàng.

Hai mật vụ viên còn rất trẻ, chỉ độ 22, 23 tuổi là cùng. Tuổi 22, 23 chưa phải là tuổi kinh nghiệm trong nghề dấm đá nên họ tỏ ra hờ hững ngay sau khi đột nhập. Bằng thoáng mắt Văn Bình nhận thấy miệng súng của họ không chứa đúng mục phiêu ngón tay lại chưa hờm sẵn trên cò. Giá họ là dân chơi có hạng Văn Bình cũng vẫn phản công, phương chi họ còn quá vụng về. Bởi vậy, cả hai đang lung túng thì ngọn cước chân trái của Văn Bình đã tung vát, quật luôn một lượt hai bàn tay cầm súng. Chàng đá tréo nhanh đến nỗi sau khi hai khẩu súng rớt xuống nền phòng đối phương mới biết.

Chàng tiến lên, vung bàn tay đánh ngã tên đứng gần. Tên thứ hai chưa kịp ngo ngoe thì chàng đã

khèo chân xô hẳn lộn nhào vào chân tường. Một mật vụ viên khác ngóc nghếch lộ đầu qua khung cửa. Mặt hắn đỏ lôm, có lẽ vừa nốc rượu tapai. Văn Bình thộp cổ áo hắn, lói sênh sếch vào nhà. Nạn nhân kêu oai oái, hơi men sặc sụa. Văn Bình đẩy hẳn ngã ngời, mũi giày thúc mạng sườn hắn, giọng hăm dọa :

— Còn mấy đũa chờ bên ngoài ?

Nạn nhân run như rế :

— Còn 5, Chỉ có 3 đũa tôi vào đây.

— Anh là nhân viên của Lim Koon ?

— Thừa vàng.

Văn Bình xách tai hắn bắt đứng dậy rồi hích cùi trở vào hàm, làm máu miệng chảy đầm đìa :

— Mày về báo cáo với Lim Koon rằng hắn ngu như bò. Ngu như bò, nhớ chưa ?

Chàng bồi thêm một đòn nhẹ, nạn nhân phủ phục luôn trên đất. Trong phòng không còn ai, đàn em của thằng Sue đã biến dạng trong giây lát như biết thuật tàng hình. Thằng Sue chống nạnh, dáng điệu phớt tỉnh. Nó ra hiệu cho chàng theo nó lườn vào một lối đi nhỏ xiêu. Hai bên là tường cao vút. Bề ngang con hẻm chỉ vừa lọt chiếc xích-lò đạp. Trên đầu, Văn Bình thấy một mảnh trời vàng úa. Trời đã ngã chiều, ánh nắng không chiếu được xuống